

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 4
LUẬT CỦA KẺ MẠNH

Kỳ 1:

-1-

Buổi sáng hôm ấy, thiếu tá Mai Thế - Trưởng phòng Cảnh sát Hình sự của Công an tỉnh H. thức dậy với một tâm trạng bức dọc. Chiếc răng đau đã làm anh mất ngủ suốt tối qua và chắc chắn là nó sẽ còn hành hạ anh ít nhất vài ba ngày nữa.

Mai Thế ngồi dậy, Anh với ca nước muối đang để sẵn trên bàn và liếc nhìn đồng hồ: Đã hơn tám giờ. Nếu là những ngày bình thường, có lẽ anh sẽ không thể tha thứ cho mình bởi sự chậm trễ này. Nhưng hôm nay thì anh không vội. Chiều qua, anh đã bàn giao lại mọi công việc cần thiết cho đại úy Duy Hưng và bây giờ anh không còn gì phải lo lắng nữa. Chuyến xe khách mà anh đã mua được vé để về huyện Lâm Sơn sẽ khởi hành lúc 13 giờ. Như vậy, anh vẫn còn tới năm tiếng đồng hồ để chuẩn bị.

Vừa ngồi trước gương để cạo râu, Mai Thế suy nghĩ về chuyến đi sắp tới của mình. Đã lâu anh không có thời gian về thăm quê. Những công việc bận rộn nối nhau cứ liên tục cuốn hút. Cách đây một tuần, anh nhận được thư của mẹ báo tin là sắp tới ngày giỗ bố. Hai kỳ giỗ trước, anh đều lỗi hẹn do bận công việc, không về được. Lần này, với tâm trạng của một người có lỗi,

anh báo cáo với cấp trên để xin nghỉ một tuần. Và bây giờ thì anh đã ở trong cái tư thế mà những anh em xa quê thường nói vui là “đã ngồi lên bệ phóng”.

Chính giữa lúc đó, từ bên ngoài có tiếng ai đó đang gõ cửa. Mai Thế vẫn không ngừng đưa dao trên má và nói nhẹ nhàng:

-Cứ vào đi!

Cánh cửa mở ra. Khuôn mặt đỏ bừng của trung úy trẻ Phạm Thanh hiện ra. Không bước vào trong phòng, Phạm Thanh nói gấp gáp:

-Báo cáo, thủ trưởng Lương cho gọi anh gấp!

Thượng tá Lương là người chỉ huy trực tiếp của Mai Thế. Hôm qua, chính ông đã đồng ý để anh được nghỉ phép về quê. Bây giờ ông lại cho gọi anh. Như thế có nghĩa là đang có một công việc gì đó rất hệ trọng vì thượng tá là người không bao giờ sai lời với ai. Mai Thế với chiếc túi xách đã chuẩn bị sẵn, cất trở lại vào trong tủ rồi cùng Thanh bước ra ngoài. Một chiếc mô tô ba bánh cùng một trinh sát lái xe đã chờ sẵn. Vừa ngồi lên xe, Mai Thế thở dài và trầm nghĩ: Thế là lần thứ ba, anh lại thất hứa với mẹ. Nhưng điều may mắn nhất là bà luôn thông cảm và chưa bao giờ trách anh về điều đó. Bà cũng hiểu rằng công việc của anh không giống như những việc khác.

Chiếc mô tô với ba người ngồi trên lao nhanh trên những đường phố nghiêng nghiêng của thị xã. Mỗi lần xe qua những chỗ xóc, chiếc răng đau lại nhói lên và Mai Thế không thể nén được một tiếng càu nhàu bực bội.

-2-

Thượng tá Lương là một người có dáng người cao gầy, nước da đen sạm như một nông dân. Khi Mai Thế bước vào, ông đang cúi mái đầu điểm bạc xuống một tờ báo và đọc với vẻ chăm chú đặc biệt. Không ngẩng lên, ông rút từ trong ngăn kéo lấy ra một bao thuốc lá Sông Cầu và đẩy về phía anh. Mai Thế lặng lẽ châm thuốc. Một lúc sau, thượng tá mới ngẩng lên, đưa tờ báo cho anh:

-Cậu đã đọc cái này chưa?

Mai Thế đỡ tờ báo. Nhìn thoáng qua, anh thấy đó là một số báo tỉnh và đã phát hành cách đây một tuần. Chẳng lẽ nó lại chính là nguyên nhân khiến thượng tá gọi mình? - Bằng linh cảm đặc biệt, Mai Thế thầm đoán như vậy trong khi thông thả giờ báo. Thượng tá Lương nhắc:

-Cậu xem trang hai ấy. Bài viết của nhà báo Lê Hà.

Đây rồi - bài báo với cái tit gai góc đập thẳng vào mắt anh: **“Vùng rừng kêu cứu”**. Dòng tit in đậm lập tức có sức cuốn hút và Mai Thế bị cuốn hút ngay vào bài báo mạnh mẽ ấy.

Thượng tá Lương cũng chăm cho mình một miếng thuốc lá. Chờ cho Mai Thế đọc xong, ông hỏi:

-Cậu thấy thế nào?

Mai Thế nói giọng hơi băn khoăn:

-Báo cáo anh, đã lâu tôi chưa có dịp về Lâm Sơn. Nhưng qua báo cáo của công an huyện này, đã có những cơ sở để tin vào những điều mà bài báo này đã nêu lên.

Thượng tá Lương hơi nhíu mày. Ông hỏi tiếp:

-Chắc là cậu chưa biết cô phóng viên Lê Hà này?

-Nhưng... sao ạ ? Mai Thế hỏi lại. Anh chưa hiểu được ý của thượng tá.

-Đây là bài thứ hai. Bài trước của Lê Hà đã in trên báo tỉnh cách đây mấy tuần, có tiêu đề là: **“Sự thật bị đăt ở lâm trường Sông Hoàng”**. Chính vì thế, có người cho rằng tác giả của bài báo này có ý đồ bôi nhọ một cách có hệ thống do phản ánh không đúng thực tế.

Sau khi thoáng im lặng, ông chậm rãi nói tiếp:

-Sáng nay, tôi vừa nhận được điện thoại yêu cầu điều tra tư cách của tác giả bài báo. Ngoài ra, tôi còn được biết là người ta đang chuẩn bị cả một “chiến dịch” nhằm chống lại cô phóng viên này.

Mai Thế ngạc nhiên:

-Nhưng nếu như chuyện trong bài báo là sự thật?

Thượng tá Lương không trả lời ngay ông cúi xuống mân mê chiếc bút theo thói quen và một lát sau mới thông thả nói:

-Đúng. Đáng lẽ phải kiểm tra lại những vấn đề mà bài báo đã nêu lên và nếu là sự thật thì phải có những biện pháp chấn chỉnh kịp thời. Tuy nhiên, có thể còn có những nguyên nhân khác ở phía sau. Vấn đề này xem ra khá phức tạp cậu ạ.

Cách nói đầy đặn đo của thượng tá Lương làm Mai Thế thực sự ngạc nhiên. Xưa nay, ông thường có thái độ khá cương quyết. Sự ngạc nhiên của anh càng tăng khi thượng tá nói tiếp:

-Một tuần trước đây, tôi cũng đã có dịp đi qua những huyện thuộc khu vực này. Tuy chưa đến tận lâm trường Sông Hoàng nhưng tôi tin rằng thực tế có thể còn xấu hơn nhiều so với những điều mà bài báo của Lê Hà đã nêu lên. Thế nhưng có những người lại không muốn nhìn thấy sự thật ấy. Thậm chí, có người còn yêu cầu chúng ta điều tra để chống lại tác giả!

Không nén được, Mai Thế hỏi bằng giọng pha chút khôi hài:

-Chắc anh gọi tôi đến để định giao cho việc đó?

-Nếu vậy thì sao? - Thượng tá hỏi lại và nheo mắt nhìn Mai Thế.

-Cấp dưới thì phải chấp hành mệnh lệnh của cấp trên thôi - Mai Thế nói và bỗng mỉm cười - Nhưng xin được thú thật với anh, tôi cũng chẳng thích thú gì nếu anh giao cho tôi công việc đó. Hơn nữa, công việc ấy không thuộc chuyên môn của tôi.

Lối ăn nói thẳng thắn ấy của Mai Thế không làm cho thượng tá Lương để ý. Ông đang có những nỗi bận tâm khác. Trên gương mặt đen sạm của ông hằn lên những nét suy tư. Ông nói tiếp:

-Tôi cũng đã gặp cô Lê Hà. Đó là một phóng viên trẻ nhưng khá ngang ngạnh. Một cô gái trung thực!

Thực ra cho đến lúc đó, Mai Thế vẫn chưa hiểu hết ý đồ của thượng tá. Anh quyết định thăm dò bằng một câu hỏi:

-Nhưng ai là người phản ứng?

Thượng tá Lương không giấu được một nụ cười châm biếm :

-Theo tôi được biết, bài báo thứ nhất chưa gây ra những chấn động lớn. Nhưng sau bài này thì người đứng ra phản ứng quyết liệt nhất chính là ông giám đốc ngành Lâm nghiệp. Chắc do một sự tình cờ nào đó hoặc do ai đó nói lại, ông ấy mới tìm đọc và sau đó kiến nghị với tỉnh.

-Nhưng đó chỉ là ý kiến cá nhân của ông ấy? - Mai Thế lại hỏi.

-Cá nhân hay không thì chưa rõ. Nhưng cụ thể là chúng ta đã nhận được lệnh của tỉnh là phải tiến hành điều tra tư cách của cô Lê Hà và phải có báo cáo bằng văn bản.

Vấn đề như vậy là đã khá rõ. Mai Thế ngồi thẳng lên:

-Bây giờ anh định như thế nào?

-Bao giờ thì cậu về quê? - Thượng tá bỗng hỏi.

Mai Thế hơi ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời:

-Xe ca sẽ khởi hành lúc một giờ chiều nay. Nhưng nếu cần, tôi sẽ ở lại?

Thượng tá Lương lắc đầu :

-Không. Cậu cứ chuẩn bị lên đường về quê. Nhưng có điều là cậu sẽ không chỉ nghỉ một tuần mà có thể lâu hơn.

Mai Thế đã hiểu. Anh đứng dậy:

-Tôi sẽ phải làm gì?

-Sự thật ở lâm trường Sông Hoàng - Thượng tá nói và đứng lên. Ông đặt một tay lên vai Mai Thế:

-Chúc cậu may mắn! À, cậu cầm tờ báo này đi.

Trước khi bước ra khỏi phòng, Mai Thế hỏi:

-Tôi có thể mời tác giả bài báo cùng đi được không?

Thượng tá lắc đầu:

-Cậu cứ đi một mình. Việc đó, đã có người khác lo.

Như vậy là thượng tá Lương vẫn không quên nhiệm vụ mà người ta đã giao cho ông. Chắc là ông đã giao cho một người nào đó thực hiện việc điều tra về cô phóng viên Lê Hà. Tuy nhiên, mục đích là gì thì chỉ có ông mới biết được.

Chiều hôm đó, Mai Thế lên đường. Gần tối thì anh về đến quê. Sau hai ngày ở nhà để lo giỗ bố, anh lên đường đi tiếp. Văn phòng của lâm trường Sông Hoàng ở gần thị trấn Cộp, chỉ cách gia đình anh khoảng hơn bốn chục cây số.

(Còn nữa)

Đức Dũng

